

Република Србија
Врховни касациони суд
Рев2 681/2015
18.11.2015.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у радном спору тужиоца М.А. из П., чији је пуномоћник Г.Р.Ђ., адвокат у Б., против туженог ФПМ А. А.Д. Б. из Б., кога заступа Н.С., адвокат у З., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу број Гж1 3844/14 од 18.11.2014. године, у седници одржаној 18.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу број Гж1 3844/14 од 18.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару број П1 737/2013 од 05.08.2014. године је усвојен тужбани захтев тужиоца и поништено је решење о отказу уговора о раду број 560/144 од 25.02.2008. године са деловодним бројем 54/7 од 19.01.2009. године као и решење о удаљењу са рада деловодни број 3766 од 23.12.2008. године, па је обавезан тужени да тужиоца врати на исте послове на којима је био распоређен пре доношења ових решења или на друге послове који одговарају његовој стручној спреми или способностима стеченим радом у року од осам дана. Другим ставом изреке је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде зараде који би остварио исплати и то: за месец јануар 2009. године износ од 9.355,74 динара, за месец фебруар 2009. године износ од 23.389,34 динара, за месец март 209. године износ од 25.728,28 динара, за месец април 2009. године износ од 25.728,28 динара, за месец мај 2009. године износ од 24.558,81 динар, за месец јун 2009. године износ од 25.728,82 динара, за месец јул 2009. године износ од 26.897,75 динара, за месец август 2009. године износ од 24.558,81 динара, за месец септембар 2009. године износ од 25.728,81 динар, за месец октобар 2009. године износ од 25.728,81 динар, за месец новембар 2009. године износ од 24.558,81 динар, за месец децембар 2009. године износ од 26.897,75 динара, за месец јануар 2010. године износ од 24.676,45 динара, за месец фебруар 2010. године износ од 23.502,34 динара, за месец март 2010. године износ од 27.027,69 динара, за месец април 2010. године износ од 25.852,57 динара, за месец мај 2010. године износ од 24.677,45 динара, за месец јун 2010. године износ од 25.852,57 динара и за месец јул 2010. године износ од 25.852,57 динара, све са законском

затезном каматом за сваки месец појединачно почев од последњег дана у наредном месецу за претходни месец па до исплате, као и да на наведени износ тужиоцу исплати припадајуће доприносе надлежном фонду за пензијско и инфалидско осигурање, фонду за здравствено осигурање, као и допринос за случај незапослености надлежној филијали Националне службе за запошљавање, а све у року од осам дана. Трећим ставом изреке је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 300.250,00 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате, све у року од осам дана.

Апелациони суд у Нишу је пресудом број Гж1 3844/14 од 18.11.2014. године, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио наведену пресуду Основног суда у Зајечару.

Против назначене пресуде Апелационог суда у Нишу, тужени је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/2011 и 55/2014), па је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Неосновано ревидент указује да је суд у току поступка неправилно применио одредбе ЗПП, што је утицало на доношење законите и правилне пресуде која има недостатке због којих се не може поуздани испитати, чиме је учињена очигледна повреда одредаба ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био радник код туженог на пословима брусача у производном одељењу. У производном сектору туженог у хали машинске обраде је 22.12.2008. године дошло до обуставе рада услед незадовољства радника на челу са представницима синдикалне организације у погледу обавеза послодавца везаних за услове рада и исплату зарада. По производним целинама су прикупљани потписи радника који су били сагласни са обуставом рада као крајњим средством да остваре права која им у складу са законом, општим актима и уговором о раду припадају. Тужилац је од стране радника изабран за једног од петорице представника који су о наведеним захтевима требали да разговарају са већинским власником туженог. До разговора није дошло па је обустава рада прекинута следећег дана око 13,30 часова, а генерални директор је обећао делимично испуњење захтева запослених. Тужилац приликом спонтане обуставе рада није имао посебну улогу у анимирању осталих запослених нити је вербалним притисцима онемогућавао да обављају радне задатке. Тужилац тога дана није добио радне задатке од стране пословође, а није ни могао да ради за својом машином имајући у виду карактеристике машине и постојања опасности по безбедност окупљених радника у производној хали. Због наведеног догађаја тужени је донео решење 19.01.2009. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду на основу члана 179. став 1. тач. 2, 3. и 4. Закона о раду. Решењем Основног суда у Зајечару број К 377/10 од 07.06.2011. године оптужни предлог против тужиоца је одбијен као неоснован. Тужилац је у периоду од јануара 2009. до августа 2010. године био без запослења, па је у том периоду

претрпео штету у висини неисплаћених зарада. Висина месечних зарада утврђена је на основу налаза и мишљења вештака финансијске струке.

По оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су поништили решење туженог од 19.01.2009. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду на основу члана 179. став 1. тач. 2, 3. и 4. Закона о раду и када су наложили реинтеграцију тужиоца и исплату зарада за период док је тужилац био незапослен од јануара 2009. године до августа 2010. године.

Правилно су нижестепени судови ценили чињеницу да се обустава рада и окупљања радника догодила 22.12.2008. године у хали машинске обраде где је радно место тужиоца и где се налази машина на којој он као брусач ради. Тужилац тога дана није добио радне задатке од стране пословођа. Тужилац није ни могао да ради за својом машином имајући у виду карактеристике те машине и постојања опасности по безбедност окупљених радника тако да су то биле објективне околности које су спречавале тужиоца да обавља свој посао и не може му се приписати у кривицу, па стога није ни могао да скриви повреде радних обавеза које су предвиђене Појединачним колективним уговором туженог које му се стављају на терет. Тужени није доказао да је тужилац својим понашањем за време обуставе рада учинио кривично дело на раду или у вези са радом, јер правноснажна осуђујућа пресуда о томе није ни донета, с обзиром на чињеницу да је оптужни предлог правноснажно одбијен, што је услов за примену отказног разлога из члана 179. став 1. тачка 4. Закона о раду. Ни отказни разлози дисциплинског карактера прописани чланом 179. став 1. тач. 2. и 3. Закона о раду такође нису били испуњени из наведених разлога, па је тужиоцу незаконито отказан уговор о раду.

Правне последице поништаја незаконите одлуке о отказу уговора о раду је реинтеграција запосленог, па су правилно нижестепени судови применили члан 191. став 1. Закона о раду и вратили тужиоца на рад код туженог и досудили му и зараду за време незапослености чија је висина утврђене на основу налаза и мишљења вештака финансијске струке за период од јануара 2009. године до августа 2010. године.

Тужени у ревизији у претежном делу оспорава оцену изведених доказа и указује да је чињенично стање остало непотпуно утврђено, што према одредби члана 407. став 2. ЗПП не може бити ревизијски разлог. Чињеница што је у уводу пресуде првостепени суд означио туженог као ФМП А. А.Д. Б. из Б., а другостепени суд га означио као ФМБ А. А.Д. из Б., а да је пуномоћник тужиоца у поднеску од 21.07.2014. године којим је прецизирао тужбени захтев туженог означио као ИМТ А. А.Д. Б. (као што је тужени означен и у тужби), не значи да су судови извршили субјективно преиначење туженог без учешћа туженог у тој процесној радњи и нису тиме учинили очигледну повреду поступка. Тужени себе означава као ФПМ А. А.Д. Б. из Б. Очигледно је да се ради о погрешци у писању дела имена туженог код оба нижестепена суда, а што се може решењем исправити у свако доба, а не о битној повреди поступка. Нема сумње о ком се туженом ради у овом радном спору и да је дошло до промена у имену у току парнице од ИМТ А. А.Д. Б. у ФПМ А. А.Д. Б. из Б.

Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није основана, па је одлучио као у изреци на основу члана 414. став. 1. ЗПП. У смислу става 2. овога члана, Врховни касациони суд није детаљно образложио ревизијску одлуку, јер се у ревизији понављају жалбени наводи које је другостепени суд правилно оценио, а образлагањем ревизијске одлуке не би се постигло ново нити уједначено тумачење права.

**Председник већа-судија
Предраг Трифуновић,с.р.**